

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Tomáše Zubka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Y. I.**, zastoupeného JUDr. Janem Zůbkem, advokátem se sídlem Praha 1, Mezibranská 1579/4, proti žalované: **Policie České republiky, Obvodní ředitelství Praha IV, Dopravní inspektorát,** se sídlem Praha 4, U Plynárny 2, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 Ca 62/2009 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 5760 Kč k rukám JUDr. Jana Zůbka do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 28. 5. 2009 domáhal podle ustanovení § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), ochrany proti nečinnosti žalované. Žalobu odůvodnil tím, že se dne 20. 3. 2009 obrátil na žalovanou se žádostí o povolení obnovy řízení ve věci jím údajně spáchaného přestupku, za který mu byla v rámci blokového řízení dne 18. 6. 2008 uložena pokuta ve výši 1000 Kč. Žalovaná předložila předmětnou žádost nadřízenému správnímu orgánu (Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor služby dopravní policie), který přípisem ze dne 23. 4. 2009 žalobci sdělil, že neshledal důvodným jeho podnět k přezkumnému řízení, neboť nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by pro svoji povahu umožňovaly změnu nebo zrušení uložené pokuty. Jelikož žalovaná nakládala s žádostí o povolení obnovy řízení jako

s podnětem k zahájení přezkumného řízení, aniž by se jakkoli zabývala otázkou rozhodnutí o obnově řízení, vyzval žalobce přípisem ze dne 5. 5. 2009 nadřízený správní orgán, aby učinil opatření proti nečinnosti žalované podle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Nadřízený správní orgán přípisem ze dne 14. 5. 2009 žalobci oznámil, že žalovaná v souladu s judikaturou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 3 As 58/2007 - 117, dostupný na www.nssoud.cz), podle které je z povahy věci vyloučena obnova řízení, byl-li přestupek projednán v blokovém řízení, posoudila předmětnou žádost o obnovu řízení jako podnět k zahájení přezkumného řízení. Žalobce připustil, že mu je sice známo shora uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, nicméně konstatoval, že „žádnému soudnímu rozhodnutí není přiznána obecná závaznost ve smyslu závaznosti právních norem“. Žalovaná vyhodnotila obsah žádosti o obnovu řízení v rozporu s ustanovením § 37 odst. 1 správního řádu, neboť předmětné podání ze dne 20. 3. 2009 představuje jednoznačně žádost o obnovu řízení, a to jak podle jeho obsahu, tak i podle jeho označení. Žalovaná může pochopitelně žádost o obnovu řízení s odkazem na uvedenou judikaturu zamítnout, musí však vydat v této věci řádné rozhodnutí, proti němuž se žalobce může odvolat podle § 100 odst. 6 správního řádu, což žalovaná odmítá, přestože již uplynula lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 71 správního řádu.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 Ca 62/2009 - 32, rozhodl, že žalovaná je povinna vydat do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnutí o žádosti žalobce o obnovu řízení ze dne 20. 3. 2009. V odůvodnění rozsudku uvedl, že z ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu vyplývá, že obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem. Uplatní-li účastník řízení opravný prostředek, je povinností správního orgánu jej řádně projednat. Správní orgán tedy nemůže zůstat nečinný, byť se jedná o opravný prostředek, který je zjevně bezúspěšný, ale musí zákonným způsobem o uplatněném opravném prostředku rozhodnout. V posuzované věci tomu tak ovšem nebylo. Městský soud zdůraznil, že mu je známa citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu, která vylučuje povolení obnovy řízení v případě přestupku, jenž byl projednán v blokovém řízení. Žalovaná však s odkazem na tuto judikaturu vůbec žádost žalobce neposoudila jako žádost o obnovu řízení, přestože tak byla označena a obsahovala typické důvody pro obnovu řízení. Takový postup žalované je v rozporu se zákonem. Žádostí žalobce o obnovu řízení bylo zahájeno správní řízení a povinností žalované je o této žádosti rozhodnout. Skutečnost, že žalované je zřejmé, že žádost o obnovu řízení zamítne, není zákonným důvodem, aby o této žádosti nerozhodovala a posoudila ji v rozporu s jejím označením i obsahem jako podnět k přezkumu. Podle názoru městského soudu nelze postupovat v rozporu se zákonem s odůvodněním, že řízení, které žalobce svou žádostí zahájil, je neúčelné a jeho vedení by bylo nehospodárné. Žalobce má právo podat žádost o obnovu řízení a má také právo, aby o této žádosti bylo rozhodnuto. Žalovaná tedy má povinnost vydat rozhodnutí o předmětné žádosti o obnovu řízení. Proti tomuto rozhodnutí se pak žalobce může odvolat a proti rozhodnutí o odvolání může podat správní žalobu. Městský soud proto žalobě podle § 81 odst. 2 s. ř. s. vyhověl.

Žalovaná (dále jen „stěžovatelka") podala proti rozsudku městského soudu včas kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatelka vytýká městskému soudu, že povinnost, která ji byla uložena napadeným rozsudkem, je z povahy věci, resp. z povahy původního blokového řízení,

nesplnitelná. Aby mohla stěžovatelka způsobile rozhodnout o vyhovění či zamítnutí žádosti o obnovu „blokového“ řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, musela by mít jasnou představu o tom, zda vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo zda se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. To však z povahy blokového řízení podle § 84 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), není objektivně možné, neboť se v něm z vůle obviněného z přestupku neprovádí formalizované dokazování a ani pro „běžné“ správní řízení standardní posuzování skutkových a právních otázek. Rozhodnutí správního orgánu o vyhovění či zamítnutí žádosti o obnovu „blokového“ řízení tak musí být podle názoru stěžovatelky vždy v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, protože správní orgán nikdy nebude znát v potřebném rozsahu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Takové rozhodnutí rovněž nemůže být v souladu s veřejným zájmem a věrně odpovídat okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Povinnost vydat rozhodnutí o žádosti o obnovu „blokového“ řízení je problematická i z hlediska náležitostí správních rozhodnutí stanovených v § 68 odst. 3 správního řádu, protože chybějící přesvědčivý důvod pro výrok o vyhovění či zamítnutí žádosti a neexistence relevantních podkladů musí činit tato rozhodnutí správních orgánů vždy nepřezkoumatelnými. Nemožné je také splnit postup podle § 36 odst. 3 správního řádu.

Stěžovatelka poukazuje na to, že náprava skutkových i právních vad rozhodnutí vydaných v blokovém řízení je podle ustálené rozhodovací praxe zajišťována výlučně v rámci přezkumného řízení, ve kterém lze zkoumat splnění všech obligatorních podmínek pro vedení blokového řízení, tj. včetně spolehlivosti zjištění přestupku. Aplikace přezkumného řízení jako alternativního mimořádného opravného prostředku proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení je tedy postupem zákonným, hospodárným a efektivním, nadto pro adresáty veřejné správy příznivějším než např. odložení podání podle § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu či zastavení řízení o žádosti o obnovu „blokového“ řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.

Z odůvodnění napadeného rozsudku je dle stěžovatelky patrné, že jediným účelem vedení řízení o žádosti žalobce, jež nemůže s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu skončit jinak než jejím zamítnutím, je umožnit žalobci domoci se napadením zamítavého rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení soudního přezkumu rozhodnutí vydaného v blokovém řízení. Tento postup se však stěžovatelce jeví neefektivní, nehospodárný a popírající smysl blokového řízení. Navíc otázku přípustnosti žaloby proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení již Nejvyšší správní soud řešil v citovaném rozsudku ze dne 6. 2. 2008, č. j. 3 As 58/2007 - 117, ve kterém uvedl, že má-li být žaloba podle § 68 písm. a) s. ř. s. nepřípustná tehdy, jestliže žalobce nevyužil opravných prostředků v řízení před správním orgánem, které zákon připouští, pak musí být nepřípustná i tam, kde žalobcovo právo na podání opravného prostředku zůstalo nevyužito z toho důvodu, že žalobce nehodlal vést příslušné správní řízení ani v prvním stupni a spokojil se s ukončením věci v blokovém řízení. Žalobce byl v daném případě před projednáním přestupku poučen o podmínkách vedení blokového řízení a nevyužil svého práva na to, aby s ním bylo vedeno „běžné“ správní řízení o přestupku. Naopak projevil vůli podrobit se projednání přestupku v blokovém řízení, o čemž svědčí jeho podpis na pokutovém bloku i bezprostřední uhrazení pokuty na místě. Za daných okolností, kdy

žalobce nemohl být postupem stěžovatelky krácen na právu projednání věci před soudem, je soudem předestřený účel, pro který by mělo být vedeno řízení o žádosti o obnovu „blokového“ řízení, nesplnitelný. Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti namítá, že kasační stížnost je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, neboť se opírá pouze o důvody, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohla. Stěžovatelka téměř nic z toho, co namítá v kasační stížnosti, netvrdila a nenamítala v řízení před městským soudem, ač věděla, že se žalobce domáhá toho, aby soud uložil stěžovatelce povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce o obnovu řízení ze dne 20. 3. 2009. O „nesplnitelnosti“ povinnosti vydat rozhodnutí musela proto vědět po seznámení s žalobou. Stěžovatelce nic nebránilo, aby důvody, o které opírá kasační stížnost, přednesla již v řízení před městským soudem. Názoru stěžovatelky, že institut obnovy řízení se neuplatní u přestupku, který byl projednán v blokovém řízení, lze oponovat tím, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nejsou pramenem práva, resp. nemají povahu obecně závazných právních norem. Žalobce si je vědom toho, že rozhodovací činnost soudů se nutně promítá do rozhodovací činnosti veřejné správy, nicméně lze stěží akceptovat stav, kdy si správní orgán adoptuje rozhodovací činnost soudu tak, že výsledek rozhodnutí soudu předjímá a na jeho (domnělém) základě konstruuje procesní prostředek, kterým se snaží svojí nečinnost legitimizovat. Citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu navíc nedopadá na podstatu projednávané věci, ve které jde primárně o zodpovězení otázky, zda mohl být přestupek spolehlivě zjištěn, jestliže orgán policie k jeho zjištění použil důkaz (měření radarem), který získal způsobem právem nedovoleným. Tato okolnost přitom žalobci nebyla známa v době projednání přestupku, ale vyšla najevo až později, proto se žádostí ze dne 20. 3. 2009 domáhá obnovy řízení. Argumentace stěžovatelky je rovněž vnitřně rozporná, protože rozhodnutí vydané v přezkumném řízení, kterým se přezkoumává blokové řízení, musí splňovat stejné nároky a náležitosti, jež byly stěžovatelkou použity pro zdůvodnění nesplnitelnosti povinnosti vydat rozhodnutí o žádosti o obnovu „blokového“ řízení. Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti.

Žalobce spatřuje nepřípustnost kasační stížnosti v tom, že se opírá pouze o důvody, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohla (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Ustanovení, jehož se žalobce dovolává, však ze své podstaty dopadá jen na takové stěžovatele, kteří v řízení před krajským (městským) soudem byli žalobci, a nikoli žalovanými. Zákaz právních novot v řízení o kasační stížnosti se může týkat jen důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., jimiž lze namítat nesprávné posouzení právní otázky (kterou řešil i správní orgán) nebo vady správního řízení, případně nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu: na těchto důvodech totiž žalobce může založit i žalobu proti rozhodnutí, nečinnosti či nezákonnému zásahu správního orgánu podávanou u krajského soudu. Naproti tomu důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. c), d) a e) s. ř. s. se vztahují až k samotnému rozhodnutí krajského soudu, resp. k řízení před ním, a pochopitelně se tak poprvé mohou objevit až v kasačním řízení.

Ačkoli v řízení o žalobě na ochranu před nečinností se neuplatňuje zásada koncentrace řízení, upravená v § 71 odst. 2 s. ř. s. pro řízení o žalobě proti rozhodnutí

správního orgánu, a soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.), nikoli podle stavu před podáním žaloby (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.), i zde platí, že jak postup soudu, tak rozsah předmětu řízení před soudem se odvíjí od dispozičních úkonů žalobce. Není úkolem soudu, aby se zabýval žalobcovou záležitostí v celé její myslitelné šíři, nýbrž je věcí žalobce, aby soudu vymezil, v čem přesně spatřuje nezákonnost, jíž se dopustil správní orgán. Soud se musí s námitkami vznesenými žalobou vypořádat, a pokud se ztotožní alespoň s jednou z nich, měl by též vyvrátit jí odpovídající protiargumenty žalovaného. Je však třeba zdůraznit, že žalovaný není povinen podávat vyjádření k žalobě: jistě tím může zvýšit svou šanci na procesní úspěch, ale je jen na něm, zda vyjádření podá a jaké argumenty zde uplatní. Povinnost tvrzení stíhá v řízení ve věci nečinnosti správního orgánu jen toho, kdo se u soudu něčeho domáhá a kdo disponuje řízením a jeho předmětem; v řízení před krajským soudem splňuje tuto podmínku z povahy věci pouze žalobce. V řízení o kasační stížnosti však mohou být v postavení stěžovatele – tedy procesního subjektu, jehož vůle především určuje zahájení i průběh řízení – jak žalobce, tak žalovaný. Zatímco ale na žalobce, který inicioval soudní řízení ve věci a se žalobou neuspěl, dopadnou v kasačním řízení důsledky toho, že u krajského soudu neunesl svou povinnost tvrzení (což se projevuje nejen v zákazu právních novot podle § 104 odst. 4 s. ř. s., ale též v zákazu novot skutkových podle § 109 odst. 4 s. ř. s.), žalovaný takovou povinnost dosud neměl, a nemůže tak být ve své argumentaci nijak omezován (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 - 104, dostupný na www.nssoud.cz).

Tvrzení žalobce, že stěžovatelka téměř nic z toho, co namítá v kasační stížnosti, netvrdila a nenamítala v řízení před městským soudem, není navíc pravdivé. Z vyjádření stěžovatelky k žalobě ze dne 29. 7. 2009 (zejména k bodu V. a VI. žaloby na str. 3 tohoto vyjádření) a z její dupliky ze dne 30. 9. 2009 je naopak zřejmé, že stěžovatelka všechny stěžejní argumenty, o které opírá kasační stížnost, uplatnila již v řízení před městským soudem. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný důvod nepřípustnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost je v daném případě přípustná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Úvodem Nejvyšší správní soud předesílá, že se zcela ztotožňuje s názorem městského soudu, že dnem, kdy stěžovatelce došla žádost žalobce ze dne 20. 3. 2009 podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, bylo podle § 44 odst. 1 správního řádu zahájeno řízení o povolení obnovy řízení (srov. Jemelka L., Pondělíčková K., Bohadlo D.: Správní řád. 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2009, str. 376) a že stěžovatelka má povinnost vydat rozhodnutí o této žádosti. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 30. 9. 2004, č. j. 7 Afs 33/2003 - 80, publikovaném pod č. 456/2005 Sb. NSS, uvedl, že *„v řízení o ochraně proti nečinnosti správního orgánu není soud oprávněn zavázat správní orgán k vydání rozhodnutí o určitém obsahu, tj. určit, jak konkrétně má být správní orgán činný, ale posuzuje pouze to, zda existuje povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé.“*

Nejvyšší správní soud nemůže akceptovat názor stěžovatelky, že povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce o obnovu řízení ze dne 20. 3. 2009, která jí byla uložena napadeným rozsudkem, je nesplnitelná. Stěžovatelka argumenty týkajícími se povahy blokového řízení směřuje (s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu) k závěru, že použití institutu obnovy řízení je vyloučeno, byl-li přestupek projednán v blokovém řízení, a to právě s ohledem na zvláštní povahu blokového řízení. Osvojila-li si tedy stěžovatelka právní názor vyjádřený v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 3 As 58/2007 - 117, není to důvodem, aby o této žádosti nerozhodovala, jak správně uvedl městský soud, ale měla zvolit tomuto právnímu názoru odpovídající formu rozhodnutí, tj. žádost žalobce o obnovu řízení bez dalšího jako nepřípustnou zamítnout, aniž by se musela ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zabývat tím, zda vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo zda se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Nemohou proto obstát námitky stěžovatelky, že rozhodnutí správního orgánu o žádosti o obnovu „blokového“ řízení musí být vždy v rozporu se zásadami správního řízení uvedenými v § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, resp. že takové rozhodnutí musí být vždy z důvodu nedostatku náležitostí správních rozhodnutí stanovených v § 68 odst. 3 správního řádu nepřezkoumatelné, případně že nelze dodržet postup podle § 36 odst. 3 správního řádu.

Přesvědčení stěžovatelky, že náprava skutkových a právních vad rozhodnutí vydaných v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona o přestupcích v rámci přezkumného řízení je postupem hospodárnějším, efektivnějším a pro adresáty veřejné správy příznivějším, než podání žádosti o obnovu „blokového“ řízení, neopravňuje stěžovatelku k tomu, aby předmětnou žádost o obnovu řízení posoudila v rozporu s jejím označením i obsahem jako podnět k přezkumnému řízení. Je totiž věcí žalobce, jaké právní prostředky zvolí k ochraně svých práv a oprávněných zájmů. Podle § 37 odst. 1 správního řádu se podání posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Správní orgán tedy vždy zkoumá obsah podání (to, čeho se podatel domáhá) a podle toho pak s podáním nakládá. Neodpovídá-li označení podání jeho obsahu, správní orgán vychází z toho, co je obsahem podání, nikoli z toho, jak je podání označeno. Na druhou stranu však správní orgán musí vycházet pouze z toho, co je skutečně v podání obsaženo. Postupem podle § 37 odst. 1 správního řádu nelze měnit obsah zcela jasného podání, jak to učinila v projednávané věci stěžovatelka, která předmětné podání žalobce ze dne 20. 3. 2009 posoudila jako podnět k přezkumnému řízení, přestože žalobce toto podání výslovně označil jako žádost o povolení obnovy řízení a tvrdil, že je dán důvod obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

Mylná je také námitka stěžovatelky, že se z odůvodnění napadeného rozsudku podává, že jediným účelem vedení řízení o žádosti o obnovu řízení je umožnit žalobci domoci se soudního přezkumu rozhodnutí vydaného v blokovém řízení. Se stěžovatelkou lze souhlasit pouze v tom, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 - 46, publikovaný pod č. 505/2005 Sb. NSS) je podle § 68 písm. a) s. ř. s. nepřípustná žaloba proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona o přestupcích. Městský soud však tuto skutečnost žádným způsobem nezpochybnil, nýbrž toliko konstatoval, že stěžovatelka má povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce o obnovu řízení, s tím, že proti tomuto rozhodnutí se může žalobce odvolat a proti rozhodnutí o odvolání (nikoli proti

rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení) může podat správní žalobu. Městský soud tím v souladu s právním názorem vysloveným v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2004, č. j. 7 Afs 33/2003 - 80, naznačil, že v řízení o ochraně proti nečinnosti správního orgánu není oprávněn zavázat stěžovatelku k vydání rozhodnutí o určitém obsahu, tj. zabývat se otázkou přípustnosti či nepřípustnosti obnovy „blokového“ řízení, ale posoudit pouze to, zda existuje povinnost stěžovatelky vydat rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.). Soud přitom neshledal žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu (§ 109 odst. 3, věta za středníkem s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalobce naopak měl v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci takové náklady vznikly v podobě nákladů na právní zastoupení advokátem a činily celkem 5760 Kč. Byly tvořeny odměnou za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a sepsání vyjádření ke kasační stížnosti) po 2100 Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a dvěmi paušálními náhradami hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, tj. celkem 4800 Kč. Tuto částku je třeba podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšit o částku 960 Kč, odpovídající 20% dani z přidané hodnoty, neboť zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2010

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu